

Hvornår traf han beslutningen?

Han vidste det ikke engang selv. Men efterhånden som tvivlen svandt og kun lod sig høre som en lokkende kalden i det fjerne, ændrede den murrende tyngde i hans krop sig til en konstant uro, som han i grunden havde savnet. Selv de blå spande i hans hjemmelaboratorium fik et nyt, strålende skær over sig, og i hver eneste iagttagelse lå en hel verden gemt, en kæde af begivenheder og forestillinger, og bare tanken om at prøve at sammenfatte dem ville være forfængelig eller ligefrem uhæderlig.

Han opfattede en myriade af indre og ydre billeder, og selv om hans vejrtrækning allerede nu var smerteligt hurtig, vibrerede et intenst nærvær i hans krop, der grænsede til det lystfyldte, som om beslutningen om at dø havde givet ham livet tilbage. Foran ham på et gråt bord, helt overstrøet med pletter og små huller, som dels var brændemærker, dels noget andet, noget klistret, stod der en kogeplade, et par flasker med sort væske i og så en forgyldt teske, der havde sin rolle at spille i historien. Han kunne høre regnen udenfor. Det blev ved med at regne. Aldrig havde himlen i den grad åbnet sig i England i pinsen, og det havde måske påvirket hans beslutning.

Måske var han i det hele taget under indflydelse af mindre ting som sin høfeber og at naboerne, mr. og mrs. Webb, lige var flyttet til Styal og havde efterladt sig en følelse af, at livet var på vej væk eller ligefrem foregik et andet sted, som han ikke var inviteret til. Det lignede ham ikke at hidse sig op over den slags. På den anden side var det ham heller ikke fremmed. Det er sandt, at han ikke

blev anfægtet af dagliglivet som os andre. Han havde en enestående evne til at blæse på stort og småt i omgivelserne. Men han kunne også blive grebet af tristesse over det rene ingenting. Små ting kunne sætte store bevægelser i gang i ham. Ubetydelige hændelser kunne medføre drastiske beslutninger eller forestillinger.

Nu ville han forlade verden på en indskydelse fra et element i en børnefilm om sjove dværge, hvilket naturligvis er ironisk. Det skortede ikke på ironier og paradokser i hans liv. Han havde afkortet en krig og tænkt længere end de fleste om intelligensens grundbestanddele, men var blevet erklæret utilregnelig og tvunget til at indtage en afskyelig medicin. For ikke så længe siden havde en spåkone i Blackpool skræmt livet af ham, og i en hel dag havde han ikke været til at tale med.

Hvad lavede han nu?

Han tilsluttede to ledninger, der hang ned fra loftet, til en transformator på bordet og satte en gryde med tyk, sort væske på kogepladen. Bagefter skiftede han til en blågrå pyjamas og tog et rødt æble fra et blå frugtfad ved siden af bogreolen. Han afsluttede ofte dagen med et æble. Æble var hans yndlingsfrugt, ikke kun på grund af smagen. Æble var også ... det kan være lige meget. Han delte frugten i to og vendte tilbage til laboratoriet, og da var det, det gik op for ham. Hele hans system forstod, og med øjne, der ikke så, kiggede han ud i haven. Er det ikke sært, tænkte han, uden rigtig at vide, hvad han mente. Så kom han i tanke om Ethel.

Ethel var hans mor. En dag skriver Ethel en bog om ham uden at forstå et kvidder af, hvad det var, han lavede, men man kan sige til hendes forsvar, at det heller ikke var let. Mandens liv bestod af for mange cifre og hemmeligheder. Han var anderledes. Desuden var han ung, i hvert fald i en mors øjne, og selv om han aldrig havde været betragtet som nogen skønhed, og hans gode løberfysik var forfaldet noget efter en afgørelse ved domstolen i Knutsford, så han ikke dårligt ud. Helt fra han var lille og ikke kendte forskel på højre og venstre og troede, at det var jul når som helst

på året, nogle gange ofte, andre gange sjældent ligesom andre dejlige og sjove dage, havde han tænkt tanker, som var fuldstændig usamtidige. Han blev en matematiker, der interesserede sig for noget så prosaisk som ingeniørkunst, en ukonventionel tænder, der fik en idé om, at intelligens er mekanisk eller endda beregnelig som en lang, svimlende række af tal.

Men først og fremmest, og det har mødre især svært ved at forstå, orkede han ikke at leve længere denne junidag, og derfor fortsatte han sine forberedelser, der bagefter blev opfattet som underligt indviklede. Men han blev hele tiden forstyrret. Han hørte noget, fodtrin ved entrédøren mente han, knasende grus, og en absurd tanke slog ned i ham: Der kommer nogen med gode nyheder, måske kommer de langt væk fra, fra Indien, eller måske fra en anden tid. Så kom han til at le eller græde, det er svært at sige hvilken af delene, og han satte sig igen i bevægelse, og selv om han ikke længere kunne høre noget ud over regnens trommen mod taget, kunne han ikke slippe tanken: *Der er nogen derude. En ven, det er værd at lytte til*, og da han gik forbi sit skrivebord, tænkte han *vil, vil ikke*, som et barn, der river blade af en blomst. Han opfattede hver eneste detalje i gangen med så vibrerende en præcision, at det på en bedre dag end denne ville have fascineret ham. Med søvngængeragtige skridt gik han ind i soveværelset og så *The Observer* ligge på natbordet sammen med hans armbåndsurs med den sorte urrem af skind, og lige ved siden af satte han det halve æble fra sig. Han tænkte på månen, der lyste bag skolebygningen i Sherborne, og lagde sig på ryggen i sengen. Han så samlet ud.

Det regnede også dagen efter, hvor den unge kriminalassistent Leonard Corell kom gående ad Adlington Road. Da han var nået på niveau med Brown's Lane, tog han sin trilbyhat af, for han var varm, selv om det regnede, og han tænkte på sin seng. Ikke på den elendige briks hjemme i lejligheden, men den der ventede på ham hjemme hos hans faster i Knutsford, og idet han gjorde det, sank hans hoved ned mod skulderen, som var han på vej til at falde i søvn.

Han brød sig ikke om sit arbejde. Han brød sig hverken om lønnen, udrykningerne, papirarbejdet eller det fordømte Wilmslow, hvor der aldrig skete noget. Det var kommet så vidt, at selv nu var tomhed det eneste, han følte. Og husholdersken, der ringede, havde ellers snakket om hvidt skum om den dodes mund og en giftlugt i huset. Før i tiden ville det sikkert have vakt lidt liv i Corell, men nu traskede han bare videre forbi vandpytterne og hækkene. Bagved lå markerne og jernbanen. Det var tirsdag den 8. juni 1954, og han så ned på husenes navneskilte.

Da han fandt adressen *Hollymeade*, drejede han ind til venstre og blev modtaget af et stort piletræ, der lignede en kæmpemæssig, gammel kvast, og selv om det ikke var nødvendigt, standsede han op og bandt sine snørebånd. En gangsti af fliser gik halvvejs over forhaven for så at standse brat, og han tænkte: Hvad er der egentlig sket her? Selv om han uden tvivl vidste, at uanset hvad der var sket, havde det ikke noget med fliserne at gøre. Foran entrédøren til venstre stod en ældre kvinde.

“Er De husholdersken?” spurgte han, og hun nikkede. Hun var

en farveløs, lille kone med et trist blik. Før i tiden ville Corell sikkert have smilet varmt til hende og lagt en hånd på hendes skulder. Nu kiggede han bare bistert ned i jorden og fulgte efter hende ind i huset, op ad en stejl trappe, og det var ikke nogen sjov udrykning, der var ingen spænding i den, ingen politimæssig nysgerrighed, knap nok et ubehag, kun et "Hvorfor bliver jeg dog ved?"

Allerede i entréen havde han fornemmet et nærvær, en særlig tæthed i luften, og da han nu trådte ind i værelset, lukkede han øjnene, og for at sige det ligeud, skønt det kan forekomme besynderligt, omstændighederne taget i betragtning, faldt der ham upassende tanker ind af seksuel art, og der er i virkeligheden ikke nogen grund til at gå nærmere ind på dem nu, ud over at han også selv fandt dem absurde. Da han åbnede øjnene, blev associationerne hængende som en surrealistisk hinde over værelset, men de forvandlede sig til noget andet, da han opdagede sengen, den smalle ungkarleseng, og oven på den en død mand, der lå på ryggen.

Manden var mørkhåret og formentlig i omegnen af tredive år. Hvid fråde var løbet fra mundvigen ned på kinden, hvor den var tørret ind til et hvidt drys. Hans øjne var halvåbne og lå dybt under en fremspringende, hvælvet pande. Skønt ansigtet ikke kunne siges at udstråle fred, anede man en opgiven i trækkene, som burde have fået Corell til at reagere med ligevægt. Døden var ham ikke ukendt, og dette var ikke nogen grusom død, men han havde kvalme og havde endnu ikke forbundet det med lugten, stanken af bittermandel, der hang i rummet, og han kiggede ud ad vinduet i haven og prøvede at vende tilbage til de upassende tanker, men forgæves, og han lagde i stedet mærke til et halvt æble på natbordet. Corell tænkte, og det overraskede ham, at han afskyede frugt.

Han havde aldrig haft noget imod æbler. Hvem kan ikke lide æbler? Han tog sin notesblok i brystlommen. Manden ligger i noget nær normal kropsstilling, skrev han og overvejede, om det var en god formulering, det var det velsagtens ikke, på den anden

side var den heller ikke helt dårlig. Når man så bort fra ansigtet, kunne manden lige så gerne have ligget og sovet, og efter at have kradset et par linjer mere ned – som han heller ikke var helt tilfreds med – undersøgte han kroppen. Den døde var mager, temmelig veltrænet, men med et usædvanlig blødt, næsten kvindeligt brystparti, og selv om Corell ikke var udpræget omhyggelig, fandt han ingen tegn på vold, ingen kradsemærker eller blodudtrædninger, kun lidt sort farve på fingerspidserne og fråden i mundvigen. Han lugtede til den og forstod, hvorfor han havde sådan en kvalme. Stanken af bittermandel trængte ind i hans bevidsthed, og han gik ud af soveværelset igen.

For enden af gangen opdagede han noget bemærkelsesværdigt. I et minimalt rum med et lille vindue ud mod haven hang der to ledninger ned fra loftet, og en gryde stod og simrede på en kogeplade. Han nærmede sig langsomt. Kunne det være risikabelt? Nonsens! Rummet var en slags laboratorium til eksperimenter. Der var en transformator derinde, ledningsklemmer, flasker, syltetøjsglas og krukker. Sikker ikke noget at være bange for. Men stanken krøb ind under huden på ham, og han bøjede sig modstræbende over gryden. En ækel suppe boblede nede på bunden, og med ét, som kom det ingen vegne fra, vendte en erindring tilbage til ham fra hans barndom om et tog, der fór gennem natten, og han tog fat i bordkanten, tungt åndende. Så styrtede han ud og åbnede et vindue i det tilstødende værelse. Regnen faldt. Det var utroligt, som den faldt. Men for en gangs skyld bandede Corell ikke over det. Han glædede sig over, at stanken og de mørke erindringer forduftede med vinden og vandet, og atter nogenlunde rolig begyndte han at se sig omkring i huset.

Der var noget boheme over hjemmet. Møblerne var fine, men de var placeret uden nogen idé eller omsorg, og der var tilsyneladende ingen familie, i hvert fald ingen børn. Corell samlede en notesblok op fra vindueskarmen. Den indeholdt matematiske ligninger, og før i tiden ville han måske have forstået noget af det. Nu fattede han intet, sikkert også fordi skriften var svær at tyde

og fuld af blækklatter, og han blev irriteret, eller måske misundelig, og gav sig sammenbidt til at kigge i et vitrineskab, der hang til højre for vinduet, hvori han fandt vinglas, sølvtøj, en lille fugl af porcelæn og en flaske med sort væske i. Den mindede om syltetøjsglassene i laboratoriet, men i modsætning til dem havde den en etiket med ordet *kaliumcyanid*.

“Det burde jeg have indset,” mumlede han og skyndte sig ind i soveværelset for at lugte til æblet. Det stank af det samme som flasken og gryden.

“Frue,” råbte han. “Frue!”

Han fik intet svar. Han kaldte igen. Denne gang lød der skridt, og et par tykke sokker trådte ind over dørtrinnet. Han stirrede opfordrende på det grå ansigt med de forsvindende, tynde læber.

“Hvad sagde De, at husets ejer hed?”

“Doktor Alan Turing.”

I sin blok noterede Corell, dels at æblet lugtede af bittermandel, dels navnet, der forekom ham bekendt, eller som i hvert fald, som så meget andet i huset, vakte en dunkel erindring i ham.

“Efterlod han sig noget?”

“Hvad mener De?”

“Et brev eller andet, der ville kunne forklare det.”

“Mener De, at han har ...”

“Jeg mener ingenting. Jeg stillede bare et spørgsmål,” sagde han alt for hårdt, og da det arme kvindemenneske rystede skræmt på hovedet, prøvede han at lyde venligere.

“Kendte De afdøde godt?”

“Ja, eller rettere nej. Han var altid meget elskværdig over for mig.”

“Var han syg?”

“Her i foråret led han af høfeber.”

“Var De klar over, at han arbejdede med giftstoffer?”

“Du godeste, nej. Men han var videnskabsmand. Arbejder de ikke ...”

“Det kommer an på så meget,” afbrød han hende.

“Doktoren var interesseret i så mange ting.”

“Alan Turing,” fortsatte han, som om han tænkte højt. “Var han berømt for noget særligt?”

“Han arbejdede på universitetet.”

“Hvad lavede han der?”

“Han har studeret matematik.”

“Hvilken slags matematik?”

“Det skal De ikke spørge mig om.”

“Jaså,” mumlede han og gik ud i gangen.

Alan Turing. Der var noget med det navn, han vidste ikke præcis hvad, ud over at han ikke forbandt det med noget positivt. Fyren havde formentlig gjort et eller andet dumt. Det var der jo ret gode odds for, hvis Corell var stødt på navnet i forbindelse med sit arbejde, og mere og mere nervøs gik han omkring i huset. Både adspredt og hidsig tog han bevismateriale til sig, eller hvis det var for meget sagt at kalde det beviser, så materiale. Det drejede sig om flasken med gift fra vitrineskabet og patentglas fra laboratoriet, nogle blokke med regnestykker samt tre bøger med den håndskrevne overskrift *Drømme*.

På underetagen slog han en streng an på en ustemt violin og læste de første sætninger i *Anna Karenina*, en af de få bøger i huset han kunne genkende, ud over nogle romaner af Forster, Orville, Butler og Trollope, og som så ofte før vandrede hans tanker ud til landskaber, hvor de slet ikke burde opholde sig.

Det ringede på døren. Det var Alec Block, hans kollega. Det var besynderligt, så dårligt han kendte Alec, når man tænkte på, hvor tæt de arbejdede sammen, og hvis Corell var blevet bedt om at beskrive Alec, ville han ikke kunne finde på meget andet at sige, end at han var sky og frygtsom og blev behandlet dårligt af de fleste på stationen, men først og fremmest at han var fregnet og rødhåret, helt utroligt rødhåret.

“Manden ser ud til at have kogt gift i gryden derovre, have dypet et æble i sin bryg og taget sig nogle bidder,” forklarede Corell.

“Selvmord?”

“Ser sådan ud. Jeg har fået kvalme af den modbydelige stank herinde. Kan du ikke se, om du kan finde et afskedsbrev?”

Mens Corells kollega forsvandt, tænkte han igen på toget, der brusede frem i natten, og det gjorde ham ikke i bedre humør. Da han rendte ind i husholdersken, sagde han:

“Jeg får brug for at tale mere indgående med Dem om lidt. Men i mellemtiden vil jeg bede Dem vente udenfor. Vi spærrer huset af.” I et anfald af venlighed gav han hende en paraply, der stod i vindfanget, og da hun gjorde indvendinger og sagde, at det var doktor Turings, fnyste han indvendigt, for det var da lige lovlig respektfuldt. En paraply kunne hun vel godt låne. Da hun accepterede og forsvandt ud i gården, gik han igen en runde i huset. Oppe hos den døde fandt han et eksemplar af *The Observer* fra 7. juni, hvilket indikerede, at manden havde været i live i går, og Corell skrev det og en hel del andet ned. Han bladrede igennem et nyt hæfte med matematiske udregninger og blev grebet af en ejendommelig lyst til at tilføje nogle tal, som ville komplettere eller afslutte mandens ligninger, og som så ofte før blev han en ikke særlig fokuseret kriminalassistent. Det gik uden tvivl bedre for Block.

Block dukkede op med et udtryk i ansigtet, som om han havde fundet noget yderst interessant. Det havde han ikke, det var i hvert fald ikke noget afskedsbrev, derimod noget der tilsyneladende pegede i en anden retning: et par teaterbilletter til den kommende uge og en invitation til at deltage i Videnskabernes Selskabs møde den 24. juni, som manden havde udfyldt, men aldrig returneret, og skønt Block sagtens selv kunne se, at det ikke var meget af et fund, håbede han tilsyneladende at have fundet et nyt spor. Mord var ikke noget, Wilmslow i overvældende grad blev tilgodeset med, men Corell affærdigede tanken på stedet.

“Det har intet at sige.”

“Hvorfor ikke?”

“Fordi alle mennesker er komplicerede størrelser,” svarede Corell.

“Hvad mener du?”

“Selv den, der ønsker at dø, kan have planer for fremtiden. Vi er alle splittet mellem dette og hint. Desuden kan det jo være en pludselig indskydelse.”

“Han lader til at have været meget lærd.”

“Det er muligt.”

“Jeg har aldrig set så mange bøger.”

“Det har jeg. Men der er også noget andet med ham,” fortsatte Corell.

“Hvad?”

“Jeg kan ikke stille skarpt på det. Jeg ved bare, at det er noget, der ikke er godt. Slukkede du for kogepladen ovenpå?”

Alec Block nikkede. Det føltes, som om han ville tilføje noget, men ikke rigtig vidste, om han turde.

“Er der ikke lidt meget gift i dette hus?” spurgte han.

“Jo,” svarede Corell.

Der var nok til at tage livet af et helt kompagni, og de diskuterede det lidt uden at komme nogen vegne.

“Er det ikke lidt, som om han legede alkymist? Eller i hvert fald guldsmed,” spurgte Block.

“Hvorfor siger du det?”

Block fortalte, at han havde fundet en forgyldt ske i laboratoriet.

“Det er ganske nydeligt arbejde. Men man kan alligevel godt se, at han selv har lavet den. Du kan selv se på den ovenpå.”

“Virkelig?” sagde Corell med en vis foregivet entusiasme, men han hørte knap nok efter længere.

Han var igen faldet hen i tanker.

Corell havde lige siden krigens tid haft en forestilling om, at man kunne fornemme galskab på afstand, som en fortætning af luften eller en lugt, måske ikke ligefrem stanken af bittermandel, men da han på ny gik ud i regnvejret, var han overbevist om, at det, han havde fornemmet inde i huset, netop var et indkapslet vanvid. Følelsen af at være blevet besudlet af noget usundt havde ikke engang fortaget sig, da de bar liget ud klokken tyve minutter i syv. På det tidspunkt blæste en lunere vind fra øst, og regnen aftog, uden dog helt at ophøre. Han kiggede over på husholder-sken, som sad under skæret fra lygtepælen under sin lånte paraply og virkede så underligt lille, som et meget gammelt barn. Han begyndte at afhøre hende, lidt varsommere nu.

Hun hed Eliza Clayton og boede på Mount Pleasant Lacey Green, ikke så langt derfra. Fire dage om ugen havde hun hjulpet doktor Turing, og der havde aldrig været problemer, sagde hun, det havde kun været lidt svært at vide, hvad hun skulle stille op med alle papirerne og bøgerne. Her til eftermiddag havde hun låst sig ind med sin egen nøgle. Der havde været lys i soveværelset. Hverken mælken eller avisen var taget ind, og i køkkenet havde der stået rester af en portion lammekoteletter. Doktor Turings udesko stod uden for toilettet, og det havde hun syntes var mærkeligt, og inde i soveværelset lå han "nøjagtig som inspektøren selv havde set ham" med tæppet trukket op til brystet. Hun havde rørt ved hans hænder. De var kolde, og hun havde sikkert skreget. "Det var sådan et chok, et forfærdeligt chok." Eftersom doktor Turing ikke havde telefon, havde hun ringet fra naboen,

mrs. Gibson, “og så kom De, det er alt, hvad jeg ved.”

“Det er ikke så sikkert.”

“Ikke?”

“Det er tiden før, der er interessant,” sagde han, og så nikkede hun og fortalte, at Alan Turing weekenden forinden havde haft besøg af sin ven, doktor Gandy, og at de havde haft det “vældig hyggeligt” og “lavet morsomme ting sammen”, og at han om tirsdagen havde inviteret naboerne, mr. og mrs. Webb, der derefter var flyttet om onsdagen eller torsdagen, til middag, også det “meget vellykket”.

“Doktor Turing var i godt humør. Han var glad. Han lavede sjov med mig.”

Han sagde hende ikke imod og undlod at spørge, hvordan doktor Turing havde lavet sjov. Han lod hende bare tale og noterede kun sporadisk. Det føltes mere som en forsvarstale end en vidneerklæring, og det forstod han meget vel. Selvmord var en forbrydelse, og hun følte sikkert et vist ansvar. Hun var husholdersken. Det lod ikke til, at der havde været andre kvinder i hjemmet, men hun nævnte flere gange moren, Ethel.

“Herregud, hvad skal jeg dog sige til hende?”

“Ingenting. Vi kontakter de pårørende. Har De selv nogen, De kan tale med?”

“Jeg er enke, men jeg klarer mig,” sagde hun. Efter endnu et par spørgsmål tog han afsked med hende og begav sig mod politistationen på Green Lane, forbi kvarterets løvrige havehække. Kort efter holdt det op med at regne.

Det var herligt med opholdsvejr. Det havde regnet mere, end det nogensinde havde gjort, så vidt han kunne huske, dag ud og dag ind, og han trådte hele tiden i vandpytter. Fra et vindue lød Doris Day: *So I told a friendly star. The way that dreamers often do.* Sangen havde ligget højt på hitlisterne hele foråret, og han nynede med – han havde set filmen *Calamity Jane*, som melodien kom fra – men musikken fortonede sig, efterhånden som han gik,

og han så op mod himlen. Grå skyer drev forbi. Han gennemgik i tankerne, hvad han havde set inde i huset, og spurgte sig selv, hvad der, ud over manglen på afskedsbrev, kunne tyde på, at det ikke var selvmord. Han kunne ikke komme i tanke om meget. På den anden side var han heller ikke koncentreret i særlig lang tid ad gangen. Han kom hele tiden til at lade tankerne vandre, og til sidst var der ikke andet tilbage af spørgsmålet i hans tanker end fornemmelsen af ubehag. Selv om sagen havde potentiale til at stimulere hans arbejdsiver, gled den fra ham, den forsvandt ind i hans konturløse tristesse, og kun de matematiske kalkuler dansede frem for hans bevidsthed som urolige glimt fra en anden og bedre verden.

Leonard Corell var otteogtyve år gammel, ung nok til lige nøjagtig at være sluppet uden om krigen, men allerede gammel nok til at have en følelse af, at livet gled ham forbi. Han havde sluppet uniformen usædvanlig tidligt og var blevet anbragt i kriminalpolitiet i Wilmslow. Det var et temmelig hurtigt avancement for en politibetjent, men alligevel var det ikke, hvad han havde forventet sig af livet, ikke kun på grund af den sociale klasse, han var født ind i og havde mistet, men også på grund af hans gode hoved. Også han havde været en dreng, der havde sans for tal.

Han blev født i West End i London. Men allerede i 1929 havde familien fået sit første fatale slag med børskrakket. Faren, en intellektuel med en løs tilknytning til Bloomsbury-gruppen, holdt i lang tid facaden og forårsagede dermed dobbelt skade. Ikke kun fordi pengene strømmede endnu hurtigere ud af huset, da faren ikke havde fortalt om katastrofen. Med sin talestrøm og sine grandiose manerer nåede han at overbevise sin søn om, at familien var udvalgt og bemærkelsesværdig, og at Leonard kunne blive lige, hvad han ville. Men det var falske løfter. Verden og mulighederne krympede, og det eneste, der til sidst var tilbage, var en følelse af at være blevet snydt. En gang imellem tænkte Corell på sin barndom som et land, der stykke for stykke blev taget fra ham. Så forekom barndommen ham som en helt konkret rejse

mod ensomhed: først måtte tjenestefolkene rejse, en efter en, og da de til sidst flyttede til Southport, var der kun ham selv og hans forældre tilbage. Men også faren og moren skulle forsvinde, på hver sin måde. Alt blev vristet fra ham. Det ville uden tvivl være en forenkling at hævde, at hans situation skyldtes ydre omstændigheder. Det ville være en romantisering af den slags, som han ofte hengav sig til, en alt for sentimental betragtning af et liv, hvor der trods alt havde været muligheder, og hvor han alt for ofte havde søgt tilflugt i selvmedlidenhed og resignation. Men verden havde givet ham hans andel af slag og tragedier, og det passede nok, som han selv mente, at en del af hans personlighed var blevet kvalt eller var krympet gennem årene. Når han fra tid til anden så på sit nuværende liv som på afstand, kunne han ikke få det til at passe sammen med den forestilling, han stadig havde om sig selv, og det skete, at han ikke kunne begribe, at den person, der gik der på gaderne i Wilmslow, virkelig var ham.

Hastværket i efterforskningen forbløffede ham. En eller anden i ledelsen i Chester havde besluttet, at der skulle foretages en foreløbig obduktion allerede samme aften, og at Corell skulle være til stede. Bagefter havde han kun en diffus erindring om den. Han nærede en intens modvilje mod obduktioner, og størstedelen af tiden kiggede han væk, men det hjalp ikke stort. Lyden af kniven, skumringen udenfor og den stank af bittermandel, som selv indvoldene afgav, var tydelige nok. Herre Jemini, for et rædsomt arbejde! Doktor Charles Bird mumlede "forgiftning, helt klart en forgiftning", og Corell drømte om farve, om en smuk blå farve, som han ville male den blanke angst i rummet over med. I lang tid hørte han næsten ikke engang retsmedicinerens spørgsmål. Han svarede ja eller nej på spørgsmål, der krævede længere forklaringer. Måske var det derfor, at lægen ønskede at se huset med sine egne øjne. Corell skulle være hans guide, og først tænkte Corell nej, aldrig i livet, det sted har jeg set rigeligt af. Men senere skiftede han mening. Han brød sig ikke om Bird. Han var en hoven

type. Han konverserede elskværdigt, men mellem linjerne og med små blikke fik han signaleret, at det var ham, der repræsenterede status og dannelse. Han så afskyvækkende ud. Han havde en slags sky eller noget snavs hen over pupillerne. Corell ville have foretrukket et hvilket som helst andet selskab. På den anden side havde han heller ikke lyst til at gå hjem, og det var sikkert godt at se stedet igen, uanset hvor mange dæmoner det vakte til live i ham. Det var grunden til, at han på ny gik hen ad det smalle fortov i retning af huset på Adlington Road. Doktoren talte uafbrudt, som om han var blevet helt oplivet af at have fået mulighed for at obducere endnu et lig i sin fritid.

“Har jeg fortalt, at min søn begynder at læse medicin?”

“Nej.”

“De virker ikke så snakkesalig i dag, hr. kriminalassistent?”

“Det er muligt.”

“Men De er jo interesseret i himmelfænomener, er De ikke? De har formodentlig hørt, at der kommer total solformørkelse?”

“Det mener jeg.”

“Det bliver sandelig spændende, ikke sandt?”

“Det ved jeg nu ikke. Det er jo hurtigt overstået, velsagtens?”

“Orgasmen er også hurtigt overstået, men menneskeheden sætter tilsyneladende pris på den alligevel,” sagde lægen og lo en rædsom latter, som Corell ignorerede. Han gik ind i sig selv, mens lægen udfoldede en art teori om solformørkelsen og det menneskelige øje for til sidst at komme ind på rationeringen, som ville ophøre til sommer:

“Så er det tid til at blive en frådser igen.”

Bare tanken om Charles Bird, der guffede i sig, gjorde Corell dårlig, og han stirrede stumt ned i fortovet, men havde muligvis fået et eller andet sagt, for lægen parerede med et uforståeligt: “Vi får se!” Længere fremme kunne man skelne piletræet. Det tjente sit formål som pejlemærke. Husene på Adlington Road havde ikke numre, kun deres individuelle navne, og mens Corell gik ind ad lågen forbi det sjustet malede skilt “Hollymeade”, kiggede han

nysgerrigt på den ufærdige flisegang, som om han forventede, at den ville være nået videre i sin rejse mod døren, men gangen lå der stadig som et spor, der var gået op i røg. Han låste tankefuld døren op med den nøgle, husholdersken havde givet ham. Han snusede forsigtigt til luften i entréen. Noget var anderledes. Han vidste ikke med det samme, hvad det var, men så fornemmede han et næsten håndgribeligt fravær og indså, at stanken ikke længere var så udtalt, selv om den naturligvis stadig var tydelig nok.

“Cyanid, så afgjort cyanid,” mumlede doktoren som en stolt connoisseur, mens han gik op ad trappen med ivrige, smidige bevægelser.

Corell blev stående nedenunder, og der var intet, han hellere ville, end at vende om. Huset gjorde ham stadig ilde til mode, og han prøvede at søge tilflugt i de samme upassende tanker som tidligere, men intet hjælp, og sveden sprang frem under hans skjorte. Alligevel gik han derop, naturligvis, og idet han trådte ind i soveværelset, slappede han faktisk af. Rummet forekom som forvandlet og så næsten uskyldigt ud med sit boheme-agtige rod. Lagenet og tæppet lå nonchalant krøllet hen over madrassen, som om der ikke var sket noget værre derinde, end at nogen var stået op uden at have redt sengen.

“Og det var dette æble, De talte om?”

Lægen stod bøjet ind over frugten og prikkede med en tandstikker i et af de brune tandmærker.

“Æblet skulle formodentlig tage den beske smag,” fortsatte han.

“Mr. Turing var vel ikke ligefrem ude efter at få en smagsoplevelse,” sagde Corell.

“Mennesket prøver altid at begrænse sin lidelse.”

“Men hvorfor lige et æble?”

Corell vidste ikke rigtig, hvad han ville sige med det, han følte bare en ubetvingelig lyst til at sige imod.

“Hvad mener De, hr. kriminalassistent?”

“At æblet muligvis har en betydning.”

“Altså en symbolsk betydning, eller ...?”

“Selv det, ja.”

“Noget bibelsk for eksempel? En form for syndefald ligefrem.”

Corell mumlede uden rigtig at vide, hvad han mente:

“*Paradise Lost.*”

“Åh, De alluderer til Milton,” udbød lægen med sin umiskendelige overlegenhed, og Corell tænkte “skridt ad helvede til”, men sagde ingenting.

At kende titlen på Miltons hovedværk var ikke noget at prale af, og bare mistanken om at han havde prøvet at kompensere for sit mindreværd med et udbrud af dannelsessnobberi, gjorde ham beskæmmet. Han gik uden et ord ud i gangen og ind til venstre, hvor han havde fundet cyankaliumflasken. Ved vinduet stod et mahogniskrivebord med grøn velour på bordoverfladen. Det var et smukt møbel. Fine skriveborde vakte altid en længsel hos ham, og han lod sin finger glide hen over de guldfarvede nøglehuller. Da han samlede blokken op, som han allerede tidligere havde kigget i, og fulgte en ligning med pegefingern fra venstre mod højre, syntes tallene at hviske “kom og regn os ud”, og han kom i tanke om noget, en lærer på Marlborough College engang havde sagt til ham:

“Du er sandelig hurtig, Leonard. Regner du overhovedet?”

“Nej, sir, jeg ser.”

Før i tiden så han. Nu kunne han kun følge ligningens første led, og det pinte ham. Han kiggede forvirret ud i rummet. I grunden var der nok ikke noget, der var overvældende mærkeligt eller anderledes, men i det øjeblik forekom hele huset ham at være en gåde at løse. Selv om han godt kunne se, at der var flest sidespor, som kunne være interessante for en biograf eller en psykolog, men uvæsentlige for en politiefterforskning, blev han grebet af noget i selve helheden.

Der syntes at være foregået noget alle vegne, forsøg, noter, udregninger, som om livet var blevet afbrudt midt i et skridt.

Måske havde den, der boede her, været træt af livet, men for ganske nylig havde han været dybt involveret i det, og det var heller ikke så sært, vi skal jo alle leve, indtil vi dør. Men hvis det nu var selvmord, var der så ikke noget omstændeligt over selve fremgangsmåden? Hvis manden havde villet tage sit liv, hvorfor havde han så ikke bare taget en slurk af giftflasken for derefter at falde om på gulvet? I stedet havde han iværksat en hel procedure med en boblende gryde, ledninger ned fra loftet og et halvt æble. Det var da ikke utænkeligt, at han ville sige noget med det! Den fordømte Bird kunne rende og hoppe, og Corell gav sig med en pludselig nysgerrighed til at lede skrivebordsskufferne igennem.

Det var en del af hans arbejde, men han følte sig ikke godt tilpas ved det, især ikke når han kunne høre lægen gå rundt derude, og den nederste, venstre skrivebordsskuffe viste sig at indeholde noget, som ejeren tilsyneladende ønskede at holde skjult. Det var en medalje, der hvilede på et leje af velour, et sølvkors med en cirkel af rød emalje i midten. Mottoet lød "For Gud og Imperiet". Hvad havde mr. Turing fået den for? Det var ikke en sportspræmie, overhovedet ikke. Den var finere, måske en udmærkelse fra krigen. Corell vejede den i hånden et øjeblik og fantaserede om, at det var ham, der var blevet tildelt medaljen for en ekstraordinær indsats, men selv om han plejede at kunne digte en helthed frem i løbet af ingen tid, kunne han ikke finde på nogen lige nu, og han lagde en smule skamfuld medaljen på plads igen. Han fortsatte sin gennemsøgning. I skufferne lå der dokumenter og dimser, et par sandfarvede sten, en vinkelmåler, regnestokke og en brun lommekniv. I øverste højre skuffe, under en kuvert fra Waltons atletikklub, fandt han et par håndskrevne ark, et brev til en, der hed Robin, og uden at han selv vidste hvorfor, stak han dem i sin inderlomme og gik ud i gangen. Han mødte doktor Bird, som så på en gang syg og højtidelig ud. Lægen holdt en lille flaske gift.

"En forsætlig cyanidforgiftning, det er min foreløbige konklusion, men det har De formentlig allerede regnet ud," sagde han.

“Jeg har ikke regnet noget ud. Jeg prøver at undlade at drage hastige konklusioner,” svarede Corell.

“Det tjener Dem naturligvis til ære. Men langsommelighed er ikke altid en dyd. Nu går vi ud herfra, jeg ville give mit liv for at få et glas sherry,” sagde doktoren, og så gik de ned ad trappen, ud i gadelampens svage lysskær.

Ved lågen, ved siden af bregnerne og brombærkrattet, tog de afsked, og Corell gik sin vej i håb om at rende ind i Block, som han havde sendt ud for at stemme dørklokker i nabolaget. Men det var alt for sent på aftenen. Der var ikke længere nogen på gaden. Man kunne kun høre regnen og en hund, der peb. Han gik hurtigere og hurtigere, og oppe ved Wilmslow Park begyndte han at løbe, det var, som om han ikke kunne nå hjem hurtigt nok.